

ข้อพิจารณาในการออกกฎของฝ่ายปกครองที่กำหนดเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษ

ความนำ

ในสังคมโลกไม่ว่าจะเป็นยุคอดีตหรือยุคปัจจุบัน คงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า “ภาษาอังกฤษ” นั้นเป็นภาษาสากลที่มีผู้ใช้กันอย่างแพร่หลายและกว้างขวางในการติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติต่าง ๆ ให้เข้าใจซึ่งกันและกัน และได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของผู้คนจำนวนมากไม่น้อยเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาอื่น ๆ ประกอบกับอิทธิพลของความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและการคมนาคมในโลกปัจจุบันภาษาอังกฤษจึงยิ่งทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้น เพราะถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย รวมถึงการประกอบอาชีพของผู้คนในสังคม

สำหรับประเทศไทยในฐานะเป็นประเทศสมาชิก ๑ ใน ๑๐ ของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารในการทำงานร่วมกันของเจ้าหน้าที่รัฐบาลและประชาชน ตลอดจนองค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชนตามที่กำหนดไว้ในกฎบัตรอาเซียน ข้อ ๓๔ ที่บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English.” ซึ่งได้ส่งผลให้ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทต่อการดำรงชีวิตของคนไทยในทุกภาคส่วนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาครัฐ ดังจะเห็นได้จากการกำหนดโครงการที่สำคัญ ๆ ของหน่วยงานของรัฐก็ยังสามารถกำหนดชื่อเป็นภาษาอังกฤษ เช่น โครงการ “National e-Payment” หรือโครงการ “Big Cleaning Day” เป็นต้น หรือแม้กระทั่งการกำหนดชื่อหน่วยงานของรัฐบางหน่วยงานก็ยังสามารถกำหนดเป็นภาษาอังกฤษปนกับภาษาไทย เช่น กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม หรือสำนักโลจิสติกส์ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เป็นต้น นอกจากนี้ ในบางกรณีฝ่ายปกครองยังได้มีการออกกฎที่กำหนดเนื้อหาเป็นภาษาไทยปนกับภาษาอังกฤษ หรือออกกฎที่กำหนดเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีคำอ่านและคำแปลเป็นภาษาไทยกำกับไว้อย่างชัดเจน ดังนั้น จึงมีประเด็นปัญหาทางด้านกฎหมายที่น่าสนใจว่า ในการออกกฎของฝ่ายบริหารหรือฝ่ายปกครองที่กำหนดเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษดังกล่าวนี้จะมีผลบังคับทางกฎหมายหรือไม่ เพียงใด รวมทั้งมีข้อควรพิจารณาในการออกกฎของฝ่ายปกครองที่กำหนดเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษควรเป็นรูปแบบใดถึงจะมีความชัดเจนและเข้าใจได้

ประเด็นข้อกฎหมายดังกล่าวนี้ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำวินิจฉัยวางบรรทัดฐานไว้ในคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๗๗๓/๒๕๕๕ เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการออกประกาศ

เพื่อควบคุมการจำหน่ายวัตถุอันตราย ซึ่งเป็นสารกำจัดแมลงที่เกษตรกรจำเป็นต้องใช้ในการกำจัดศัตรูพืช โดยประกาศดังกล่าวได้กำหนดบัญชีรายชื่อวัตถุอันตรายที่ไม่สามารถมีไว้ในครอบครองเพื่อขายเป็นภาษาไทยปนกับภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้ประกอบการอ่านไม่เข้าใจจนกลายเป็นข้อพิพาทขึ้นสู่ศาลสรุปความได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ เจ้าหน้าที่ของกรมวิชาการเกษตรได้เข้าไปตรวจร้านค้าชื่อธีระเวช ซึ่งเป็นร้านของผู้ฟ้องคดี พบวัตถุอันตราย ๔ รายการ คือ ชื่อการค้า โมบิล ๖๐๐ ชื่อสามัญ โมโนโครโทฟอส (MONOCROTOPHOS) ชื่อการค้า เอ็มคาร์บิน ชื่อสามัญ พาราไทออนเมทิล (PARATHION - METHYL) ชื่อการค้า ประตุทอง ๓-๕-๙ ชื่อสามัญ พาราไทออนเมทิล (PARATHION - METHYL) และชื่อการค้า ชันตানা ชื่อสามัญ พาราไทออนเมทิล (PARATHION - METHYL) เจ้าหน้าที่จึงได้นำตัวอย่างวัตถุอันตรายบางส่วนไปตรวจวิเคราะห์และอายัดไว้

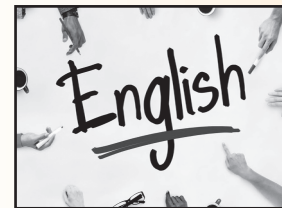
ต่อมาวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๙ พนักงานสอบสวน (สบ. ๒) กลุ่มงานสอบสวนกองบังคับการปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีได้ออกหมายเรียกผู้ฟ้องคดี โดยแจ้งว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ต้องหาว่ามีไว้ในครอบครอง ซึ่งวัตถุอันตรายชนิดที่ ๔ ซึ่งห้ามมิให้ผู้ใดผลิต นำเข้า หรือมีไว้ในครอบครอง ผู้ฝ่าฝืนมีโทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี หรือปรับไม่เกิน ๑ ล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับตามมาตรา ๔๓ และมาตรา ๗๔ แห่งพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งวัตถุอันตรายทั้ง ๔ รายการ คือ MONOCROTOPHOS และ PARATHION - METHYL เดิมเป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับใบอนุญาตให้มีไว้ในครอบครองเพื่อการขายตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตรายที่ชื่อ MONOCROTOPHOS เป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๔ และได้ออกประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๖ ยกเลิกรายชื่อวัตถุอันตรายในบัญชีท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่องบัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ และกำหนดให้ MONOCROTOPHOS เป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๔ เช่นเดิม ส่วน PARATHION - METHYL ยังคงเป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ ต่อมาได้ออกประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ ยกเลิกรายชื่อวัตถุอันตรายในบัญชีท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่องบัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ เฉพาะวัตถุอันตรายที่ชื่อ PARATHION - METHYL ซึ่งเดิมเป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมวิชาการเกษตร และกำหนดให้เป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๔ ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่า ข้อความในประกาศดังกล่าวเป็นภาษาไทยปนกับภาษาอังกฤษ โดยไม่มีคำแปลเป็นภาษาไทย หรือมีภาษาไทยกำกับให้ชัดเจน จึงไม่สามารถอ่านและเข้าใจข้อความในประกาศดังกล่าว และไม่อาจปฏิบัติให้ถูกต้องตามประกาศดังกล่าวได้ การออกประกาศดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องเป็นคดีนี้คดี จึงมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า การออกประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๖ ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๗ และคำสั่งกรมวิชาการเกษตรที่ ๑๗๗๙/๒๕๔๗ เรื่อง การจัดการทำลายหรือดำเนินการกับวัตถุอันตรายชนิดที่ ๔ ที่กรมวิชาการ

เกษตรเป็นผู้รับผิดชอบ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นประกาศและคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

(๑) การปรับใช้กฎหมายทั่วไปในการพิจารณาคดีของศาลปกครองสูงสุด

ในคดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้นำกฎหมายทั่วไปมาเป็นหลักในการพิจารณาพิพากษาคดี โดยศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า “กฎหมาย” เป็นกฎที่สถาบันหรือผู้มีอำนาจสูงสุดในรัฐตราขึ้นหรือที่เกิดขึ้นจากจารีตประเพณีอันเป็นที่ยอมรับนับถือ เพื่อใช้ในการบริหารประเทศเพื่อใช้บังคับให้คนต้องปฏิบัติตาม หรือเพื่อกำหนดระเบียบแห่งความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลหรือระหว่างบุคคลกับรัฐ กฎหมายจึงมีสภาพเป็นกฎเพื่อใช้ให้บุคคลในบังคับต้องกระทำ ซึ่งรวมถึงการงดเว้นให้บุคคลกระทำการใด ๆ ด้วย ดังนั้น กฎหมายจึงต้องมีการประกาศให้บุคคลในบังคับทราบ และต้องมีความชัดเจนเพื่อให้บุคคลในบังคับกระทำการหรืองดเว้นกระทำการใด ๆ เมื่อพิจารณา

ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๖ ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๗ และคำสั่งกรมวิชาการเกษตร ที่ ๑๗๗๙/๒๕๔๗ เรื่อง การจัดการทำลายหรือการดำเนินการกับวัตถุอันตรายชนิดที่ ๔ ที่กรมวิชาการเกษตรเป็นผู้รับผิดชอบ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ แล้วเห็นว่า เป็นบทบัญญัติที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดหรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ จึงมีลักษณะเป็น “กฎ” ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยต้องมีความชัดเจนและมีการประกาศเพื่อให้บุคคลในบังคับกระทำการหรืองดเว้นกระทำการด้วย โดยประกาศพิพาททั้ง ๒ ฉบับดังกล่าวได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาและให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(๒) การวินิจฉัยเกี่ยวกับการออกกฎของฝ่ายปกครองที่กำหนดเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษ

ในส่วนประเด็นที่ว่า กฎพิพาททั้ง ๒ ฉบับ มีความชัดเจนเพียงพอหรือไม่นั้น ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่าประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง ๒ ฉบับและคำสั่งกรมวิชาการเกษตรที่พิพาทได้จัดทำขึ้นเป็นภาษาไทย ถือว่ามีเนื้อหาสาระที่ชัดเจนเพียงพอที่บุคคลจะเข้าใจเกี่ยวกับการยกเลิกรายชื่อวัตถุอันตรายได้ แต่การระบุชื่อวัตถุอันตรายเป็นภาษาอังกฤษไว้ในบัญชี ก. แนบท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๘ โดยไม่มีคำอ่านและคำแปลเป็นภาษาไทยกำกับไว้ถือว่ายังไม่มีมีความชัดเจนเพียงพอที่บุคคลจะสามารถเข้าใจได้ อีกทั้งเมื่อพิจารณาประกาศกรมวิชาการเกษตร เรื่อง กำหนดรายละเอียด หลักเกณฑ์ และวิธีการขึ้นทะเบียนวัตถุอันตรายที่กรมวิชาการเกษตรเป็นผู้รับผิดชอบ ฉบับลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๑ ได้มีการระบุบัญชีแนบท้ายชื่อวัตถุทางการเกษตรเป็นภาษาไทยและมีภาษาอังกฤษกำกับไว้ จึงไม่มีเหตุผลที่จะกำหนดชื่อวัตถุอันตรายเป็นภาษาอังกฤษเพียงภาษาเดียว ทั้ง ๆ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้เคยออกประกาศบัญชีแนบท้ายวัตถุอันตรายเป็นภาษาไทยโดยมีภาษาอังกฤษกำกับไว้ก่อนที่จะออกประกาศพิพาทในคดีนี้ ดังนั้น ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๖ และประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ ลงวันที่

๓๐ กันยายน ๒๕๔๗ และคำสั่งกรมวิชาการเกษตรที่ ๑๓๗๗/๒๕๔๗ เรื่อง การจัดการทำลายหรือดำเนินการ กับวัตถุอันตรายชนิดที่ ๔ ที่กรมวิชาการเกษตรเป็นผู้รับผิดชอบ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ จึงเป็นกฎที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองสูงสุด จึงพิพากษาให้เพิกถอนกฎที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว

โดยคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดในเรื่องดังกล่าวนี้เป็นการตีความที่มีความสอดคล้องกับแนวการวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุด ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ พ.๗๕/๒๕๕๐ เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของพระราชกฤษฎีกา ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการฟ้องขอให้เพิกถอนมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสวิตซ์ไฟฟ้าต้องเป็นไปตามมาตรฐาน พ.ศ. ๒๕๔๗ สรุปความได้ว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ทำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสวิตซ์ไฟฟ้าเพื่อจำหน่ายภายในประเทศเห็นว่า มาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสวิตซ์ไฟฟ้าต้องเป็นไปตามมาตรฐาน พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดให้ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสวิตซ์ไฟฟ้าต้องเป็นไปตามมาตรฐานเลขที่ มอก. ๘๒๔-๒๕๓๑ ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑๔๕๙ (พ.ศ. ๒๕๓๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑ เรื่อง กำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสวิตซ์ไฟฟ้า ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๓๑ ซึ่งมาตรฐานเลขที่ มอก. ๘๒๔-๒๕๓๑ ได้กำหนดให้การทดสอบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสวิตซ์ไฟฟ้าให้เป็นไปตาม IEC ๖๖๙-๑ ที่กระทรวงอุตสาหกรรมเผยแพร่เป็นฉบับภาษาอังกฤษ นั้น ได้ก่อให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติและการทดสอบต่อผู้ฟ้องคดีที่ไม่มีความแตกฉานในทางภาษาจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสวิตซ์ไฟฟ้าต้องเป็นไปตามมาตรฐาน พ.ศ. ๒๕๔๗

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่าการที่มาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวกำหนดว่า ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสวิตซ์ไฟฟ้าต้องเป็นไปตามมาตรฐานเลขที่ มอก. ๘๒๔-๒๕๓๑ ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ ๑๔๕๙ (พ.ศ. ๒๕๓๑) ซึ่งประกาศดังกล่าวกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสวิตซ์ไฟฟ้า มาตรฐานเลขที่ มอก. ๘๒๔-๒๕๓๑ ไว้ว่า ให้เป็นไปตามรายการละเอียดต่อท้ายประกาศกระทรวงดังกล่าว แต่ในส่วนที่เป็นการกำหนดมาตรฐานการทดสอบ เอกสารแนบท้ายประกาศกระทรวงดังกล่าวกำหนดไว้ในข้อ ๕.๑๒ สั้น ๆ แต่เพียงว่าการทดสอบให้ปฏิบัติตาม IEC ๖๖๙-๑ โดยมีได้มีการนำมากำหนดไว้ในเอกสารแนบท้ายประกาศกระทรวงดังกล่าวว่ามาตรฐานการทดสอบ IEC ๖๖๙-๑ ที่อ้างถึงนั้นเป็นอย่างไร และมีได้มีการนำมาตรฐานการทดสอบดังกล่าวไปประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่อให้ประชาชนและผู้ประกอบการได้มีโอกาสรับทราบ อีกทั้งเอกสารที่กำหนดมาตรฐานการทดสอบ IEC ๖๖๙-๑ ที่ผู้ฟ้องคดีได้มาจากผู้ถูกฟ้องคดีก็ยังคงกำหนดไว้เป็นภาษาอังกฤษมิได้กำหนดเป็นภาษาไทย ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการคนไทยที่ไม่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษไม่สามารถทราบได้อย่างแน่ชัดว่ามาตรฐานการทดสอบที่ถูกต้องนั้นเป็นอย่างไร ที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่าหากผู้ประกอบการรายใดไม่เข้าใจรายละเอียดในส่วนใดก็สามารถสอบถามและขอคำปรึกษาจากเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้นั้น ย่อมมีผลเท่ากับเป็นการกำหนดกฎหมายโดยให้เนื้อหาสาระของกฎหมายขึ้นอยู่กับการแปลภาษา การตีความ หรือความเห็นของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเจ้าหน้าที่

ของผู้ถูกฟ้องคดีแต่ละคนอาจจะแปลภาษา ตีความ หรือให้ความเห็นแก่ผู้สอบถามหรือผู้ขอปรึกษา ในแต่ละรายการแตกต่างกันไปตามอรรถวิสัยของผู้ถามและผู้ตอบแต่ละคน ซึ่งอาจมีพื้นฐานความรู้และ ประสบการณ์ที่แตกต่างกันได้ ทำให้กฎหมายขาดความแน่ชัดในทางภาวะวิสัยที่จะให้ผู้ประกอบกิจการ แต่ละรายยึดถือและปฏิบัติตามได้อย่างเสมอเหมือนกัน กรณีจึงเป็นการขัดต่อหลักกฎหมายทั่วไปที่ว่า การกำหนดกฎหมายให้ประชาชนหรือบุคคลกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดมีหน้าที่ ที่จะต้องปฏิบัติตาม หากผู้ใด ผ่าฝืนจะต้องมีการประกาศกฎหมายนั้นให้ประชาชนหรือกลุ่มบุคคล ที่เกี่ยวข้องได้รับทราบโดยทั่วกันอีกทั้งยังเป็นการขัดต่อหลักการตรา กฎหมายไทยที่ต้องกระทำเป็นภาษาไทยอีกด้วย ด้วยเหตุผลดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดจึงเห็นว่ามาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสวิตซ์ไฟฟ้าต้องเป็นไปตามมาตรฐาน พ.ศ. ๒๕๔๗ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองสูงสุดจึงได้พิพากษาให้เพิกถอนมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว

ความสงสัย

จากคำวินิจฉัยของคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ทั้ง ๒ คดีดังกล่าว จะพิจารณาเห็นได้ว่า ศาลปกครองสูงสุดได้วางหลักในการออกกฎหมายของฝ่ายปกครองไว้ว่า “กฎหมาย” เป็นกฎที่สถาบันหรือ ผู้มีอำนาจสูงสุดในรัฐตราขึ้น เพื่อกำหนดระเบียบแห่งความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล หรือระหว่างบุคคลกับรัฐ เพื่อให้บุคคลในบังคับต้องกระทำการ รวมถึงงดเว้นกระทำการใด ๆ ดังนั้น ในการออกกฎหมายของ ฝ่ายปกครองนั้น นอกจากจะต้องมีการประกาศให้บุคคลในบังคับทราบแล้ว เนื้อหาหรือข้อความ ที่ปรากฏในกฎดังกล่าวจะต้องใช้ถ้อยคำที่มีความชัดเจน สามารถสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจว่า ต้องการให้กระทำการหรืองดเว้นกระทำการในเรื่องใด ทั้งนี้ เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้อยู่ภายใต้บังคับ บทบัญญัติแห่งกฎหมาย ซึ่งเป็นไปตามหลักความมั่นคงแน่นอนของกฎหมายอันเป็นหลักกฎหมายทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากกฎที่จะกำหนดขึ้นมีสภาพที่อาจส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิต ของประชาชนและผู้อยู่ในบังคับแล้วนั้น ในการออกกฎหมายของฝ่ายปกครองจะต้องไม่กำหนดเนื้อหา เป็นภาษาอังกฤษเพียงภาษาเดียว แต่จะต้องกำหนดเนื้อหาเป็นภาษาไทยโดยมีภาษาอังกฤษกำกับไว้ หรือในการกำหนดเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษจะต้องมีคำอ่านและคำแปลเป็นภาษาไทยกำกับไว้ด้วย และหลักการดังกล่าวเห็นว่าไม่เพียงแต่นำมาใช้กับการออกกฎหมายของฝ่ายปกครองเท่านั้น สำหรับการตรากฎหมายของฝ่ายนิติบัญญัติก็ควรต้องคำนึงถึงหลักการดังกล่าวด้วยเช่นเดียวกัน